

nímu rozkazu může míti úspěch, mimo to však i proto, že případné příliš vysoké vyměření dávky nezavinil on, nýbrž sám žalovaný nedostatečným přiznáním k dávce a také útraty právního zástupce, jehož pomoci bylo při podání stížnosti patrně třeba, nepotřeboval nésti on, nýbrž žalovaný. Tvzení, že žalovaný odvolání sám vypracoval a zaslal Jindřichu K. k podpisu a k odeslání, odporuje spisům. Podle předloženého dopisu ze dne 28. dubna 1925 a jeho příloh vyzval sice žalovaný Jindřicha K-a, by podal odvolání, a zaslal mu za tím účelem tři přílohy, kterých mělo býti použito při odvolání, ale již vypracovanou, tehdejšímu dávkovému řádu vyhotovující a k odeslání připravenou stížnost do platebního rozkazu mu nezaslal. Žalující strana prokázala tedy, že nebyla na její straně porušena povinná bedlivost ve vyměřovacím řízení. Jelikož ručí jen za zavinění, nikoliv za výsledek, jest žalobní nárok na náhradu toho, co musela sama zaplatit, ač podle smlouvy měl zaplatiti žalovaný, podle § 1358 obč. zák. odůvodněn, a bylo žalobě vyhověti, aniž bylo třeba navrhovaného doplnění řízení. Odsouzen byl žalovaný k náhradě předepsané dávky 3.093 Kč 03 h s 5% úroky z prodlení ode dne splatnosti, jež nastala podle zjištění nižších soudů dne 9. května 1925. Pro přisouzení požadovaných úroků z úroků a exekučních útrat není právního důvodu. V té příčině zůstává při zamítnutí žaloby.

Čís. 9996.

Lhůtu k podání odpovědi na žalobu nelze stanovit při prvním roku, učinil-li žalobce k námitce nepříslušnosti návrh na postoupení věci jinému soudu. V tom, že soud, jemuž byla věc postoupena, určil žalovanému lhůtu k podání žalobní odpovědi usnesením bez roku, nelze spatřovati ani zmatek ani vadu řízení.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 2009/29).

Při prvním roku o žalobě zadané na zemském soudě v Praze vznesl žalovaný námitku nepříslušnosti. Žalobce podřídil se námitce a navrhl, by věc byla postoupena obchodnímu soudu v Praze. Zemský soud v Praze návrhu vyhověl a postoupil věc obchodnímu soudu v Praze, jenž usnesením ze dne 26. července 1927, doručeným žalovanému téhož dne, udělil žalovanému lhůtu k podání žalobní odpovědi do 9. září 1927. Žalovaný ve lhůtě žalobní odpověď nepodal. K žalobcovu návrhu vynesl pak obchodní soud rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a odvětil k odvolacímu důvodu zmatečnosti řízení před prvním soudem v důvodech: Pokud jde o výtku zmatečnosti řízení byla na základě spisů postoupených obchodnímu soudu v Praze zemským soudem v Praze podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. usnesením ze dne 25. července 1927 podle § 243 c. ř. s. udělena žalované straně lhůta k podání žalobní odpovědi do 9. září 1927. Přes to, že usnesení toto bylo žalovanému doručeno k rukám jeho právního zástupce dne 26. července, žalobní odpověď nebyla vůbec podána.

I vydal k písemnému návrhu žalobkyně krajský obchodní soud v Praze rozsudek pro zmeškání ze dne 11. května 1929, proti němuž podal žalovaný odvolání. V něm, pokud se zakládá na zmatečnosti, žalovaný tvrdí, že postup krajského obchodního soudu byl nezákonný, poněvadž jen při roku lze prohlásiti usnesení a udělit v něm lhůtu k podání žalobní odpovědi a že tento nový první rok ustanoviti měl obchodní soud, tím spíše, ano se před zemským civilním soudem jednalo jen o formální námitce nepřislušnosti, nikoliv i o věci samé. Ale tento názor není v zákoně odůvodněn, neboť § 261 šestý odstavec c. ř. s. ustanovuje, že se postoupením věci příslušnému soudu zahájení sporu neruší, a nové jednání má býti provedeno s použitím jednacího protokolu o prvním roku a všech ostatních spisů a zahájeno podle § 138 c. ř. s. Tu se sice mluví o »jednání«, a § 243 c. ř. s. ustanovuje, že soudce prvý rok řídicí má naříditi ihned podání žalobní odpovědi, a dalo by se souditi, že má odvolatel pravdu, tvrdě, že lhůtu k podání žalobní odpovědi lze určití jen při prvním roku. Ale zákon ustanovuje v § 239 odstavec druhý a třetí c. ř. s. přesně, k čemu má prvý rok sloužiti a o čem má ihned býti jednáno a rozhodnuto. Že má býti rozhodnuto ihned o lhůtě k podání žalobní odpovědi, zákon v této souvislosti neustanovuje, naopak ustanovuje § 243, prvý odstavec, c. ř. s., že soudce řídicí jednání při prvním roku má lhůtu určití jen tehdy ihned při roku, jeví-li se podle výsledku roku potřeba, by bylo nařízeno přelíčení. Tedy ustanoví ji ihned, když nebyla vznesena ani není patrná žádná z privilegovaných námitek podle § 239 druhý odstavec c. ř. s., když nebyl uzavřen smír nebo když se věc nevyřídí rozsudkem pro uznání, vzdání se nebo zmeškání, nebo, když sice byla vznesena některá z privilegovaných námitek, ale následkem nutnosti jednání o ní jeví se toho potřeba, a neustanoví ji, bude-li moci při prvním roku věc vyříditi. Neustanovil ji tedy v souzeném případě soudce řídicí jednání při prvním roku právem, an následkem žalobcovy submise na námitku nepřislušnosti a návrhu žalující strany podle § 261 c. ř. s. mohl hned věc vyříditi při prvním roku. Nemohl ustanoviti hned lhůtu k podání žalobní odpovědi, by nezasáhl do dispoic soudu, který vydaným usnesením se stal příslušným. Jest ovšem otázkou, měl-li soud, jemuž věc byla postoupena naříditi nový prvý rok a určití při něm lhůtu k žalobní odpovědi. Soud odvolací jest názoru, že toho třeba nebylo a že mohl soud, jemuž věc napadla, určití lhůtu písemným usnesením bez roku, aniž tím byla způsobena zmatečnost neboť: 1. to nenařizuje zákon nikde, zejména ani § 243 prvý odstavec c. ř. s., jenž jen možnost toho dává i soudu původně dovolanému, jak shora dovedeno, 2. jedině z privilegovaných námitek, ohrožených preklusí, bylo vyhověno při prvním roku, k nezhojitelné námitce a k jiným snad nepředneseným námitkám podle § 239, druhý odstavec c. ř. s. soud podle § 240 druhý a třetí odstavec c. ř. s. stejně přihlížeti musí v každém období sporu a z úřadu stejně jako k případnému návrhu na vynesení rozsudku pro uznání, vzdání se a pro zmeškání vždy soud přihlédne a 3. podle § 239 čtvrtý odstavec c. ř. s. všechna jiná přednesení, tedy také jednání k věci jsou z prvního roku vyloučena. takže nelze seznati, o jaké právo by žalovaný

mohl přijít tím, že mu byla lhůta k podání žalobní odpovědi stanovena písemně, a jaká nezákonnost nebo dokonce zmatečnost byla způsobena nařízením nového prvního roku, by byla při něm dána lhůta. Naopak zásada k soustředění řízení a hospodářského vedení sporu žádá, by nebyla zbytečná jednání nařizována a by nebyl také účel, pro který byl § 261 c. ř. s. přidáním posledního odstavce novelisován, zbytečným nařízením prvního roku přímo zmařen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Pokud jde o vytýkanou zmatečnost (§ 503 čís. 1 c. ř. s.), kterou spatřuje dovolatel v tom, že mu lhůta k odpovědi, kterou nepodal, nebyla udělena při roku, nýbrž mimo jednání písemně, dovodil případně odvolací soud, že tu není ani vady řízení, natož zmatečnosti a odkazuje se v tom směru na důvody napadeného rozsudku.

Čís. 9997.

Pokud byl nájem bytu a hospodářských stavení k provozování obchodu s dobyt看, a nikoliv pacht pozemků věcí hlavní ve smyslu § 1091 obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 925/30.)

Žalovaný, obchodník s dobyt看, měl od žalobkyně v nájmu (pachtu) pozemky, byt a hospodářské budovy. Proti výpovědi z nájemního poměru namítl žalovaný, že se na nájemní poměr vztahuje zákon na ochranu nájemců. Procesní soud první stolice, přikloniv se k tomuto názoru, výpověď zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

S dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení není žalobkyně v právu. Jak sama uznává, závisí rozhodnutí sporu na rozřešení právní otázky, zda hlavním předmětem smlouvy ve smyslu poslední věty § 1091 obč. zák. byla stavení, či pozemky, či, poněvadž není sporu o tom, že žalovaný provozuje v najatém domě i obchod s dobyt看, i polní hospodářství, zda hlavním účelem nájmu bylo provozování té, či oné živnosti. Tuto otázku jest řešiti podle stavu, jaký byl při ujednávání smlouvy, a podle tehdy projevené vůle stran. Podle pachtovní smlouvy byly nemovitosti dány žalovanému, jenž byl již tehdy obchodníkem s dobyt看, do nájmu jako dva samostatné celky. Prvním byl čtyřpokojevý byt v přízemí domu, dále dvůr se všemi kolem něho po-